

Αγαπητοί φίλοι,

"Η Τουρκία είναι μια στρατιωτική δημοκρατία". Δεν ανήκει σε εμάς αυτή η δήλωση. Ο κ. Τζιντορούκ, ο πρόεδρος του Τουρκικού κοινοβουλίου έχει δώσει αυτό τον ορισμό. Παρά τον ισχυρισμό περί δημοκρατικού κράτους, ακόμα και οι κυβερνήτες της Τουρκίας αναγκάζονται να αποδεχτούν την γυμνή αλήθεια για τον ρόλο του στρατού στην Τουρκική πολιτική και στα "μπλοκ εξουσίας". Επιπροσθέτως τα στρατοκρατικά ιδεολογήματα δυστυχώς απαντώνται ευρύτατα και βαθιά διαδεδομένα ανάμεσα στο λαό και στην "πολιτική κοινωνία". Αυτή η όχι και τόσο ευχάριστη πραγματικότητα οφείλεται πιθανώς στο συνδυασμό μιας ασιατικής κοινωνίας και του ισλαμικού υπόβαθρου, πάντως σ' ένα τέτοιο κλίμα το να αποτολμάς να κινηθείς ενάντια στο ρεύμα παρουσιάζει αυτονόητες δυσκολίες.

Πέραν αυτών των δομικών προβλημάτων αναφορικά με τις στρατοκρατικές αντιλήψεις, ένας αδήλωτος πόλεμος εξελίσσεται από το 1984 στην ανατολική Ανατολία, στο Κουρδιστάν. Πηγαίνοντας πίσω στην ίδρυση της Τουρκικής δημοκρατίας, ας παρακολουθήσουμε τον ρόλο του τουρκικού στρατού διαχρονικά: την καταστολή 27 Κουρδικών εξεγέρσεων και αρκετών αντιδραστικών-θρησκευτικών κινημάτων τις πρώτες δεκαετίες της δημοκρατίας, διαδέχτηκε η συμμετοχή στον πόλεμο της Κορέας στο πλευρό των Η.Π.Α., το πρώτο πραξικόπημα το 1960, δεύτερο το 1971, η κατοχή στην Κύπρο από το 1974, ένα ακόμα πραξικόπημα στα 1980, ο ακήρυχτος πόλεμος από το 1984 εναντίον των ανταρτών του PKK (Κουρδικού Εργατικού Κόμματος) και η επέκτασή του στο έδαφος του Βορείου Ιρακ ή Νοτίου Κουρδιστάν μέσα στο 1992 και, τέλος η συμβολική συμμετοχή στην Σομαλική κωμωδία της ανεπτυγμένης Δύσης. Σαν κινδυνώδεςτερο ενδεχόμενο εμφανίζεται ο απο τους Τούρκους κυβερνώντες σχεδιαζόμενος ρόλος του στρατού στα πλαίσια της παγκόσμιας Νέας Τάξης. Εκτιμούν ότι η Τουρκία θα μπορούσε να παρουσιάζει κάποια πολιτισμική σημασία για τις νέες Τουρκογενείς δημοκρατίες της κεντρικής Ασίας, η οποία μπορεί εύκολα να μετασχηματιστεί σε οικονομικές σχέσεις. Οι Τούρκοι αστοί φιλοδοξούν να αποτελέσουν τους επιτόπιους προωθητές και πράκτορες του δυτικού και ειδικότερα του αμερικάνικου κεφάλαιου στο χώρο της κεντρικής

Ασίας και βεβαίως της Μέσης Ανατολής. Κατά συνέπεια στην τουρκική στρατιωτική μηχανή αναμένεται να προσδωθεί ένα πιο ευέλικτο στυλ δράσης, σε αρμονία πάντα με τις αμερικανονατοϊκές ποικίλες Δυνάμεις Ταχείας Επέμβασης.

Ενώπιον τέτοιων δυσολώνων προοπτικών, ιδρύοντας την Ένωση Αρνητών Πολέμου, είμαστε ενήμεροι της δύσκολης αποστολής και ευθύνης. Επιπλέον στην Τουρκία δεν προϋπήρξε καμιά αντιμιλιταριστική παράδοση. Ο αντιμιλιταρισμός ουδέποτε αποτέλεσε σημαντικό ζήτημα, ακόμα και για τις κλασσικές αριστερίστικες οργανώσεις. Και βεβαίως δεν υπάρχει μαζικό ειρηνιστικό κίνημα.

Ο πρώτος, για παράδειγμα, αντιρρησίας συνέλευσης Ταϊφούν Γκιονιούλ παρουσιάστηκε μόλις το 1990. Και υπάρχουν σήμερα μόλις πέντε αντιρρησίες. Παρόλα αυτά, κατά την διάρκεια του πολέμου στον κόλπο, η καμπάνια "Όχι στον Πόλεμο" σημείωσε μεγάλη επιτυχία, με αποτέλεσμα 80% του λαού να είναι αντίθετοι στην συμμετοχή στον πόλεμο, παρά την δίκην πρακτόρων των ΗΠΑ συμπεριφορά της κυβέρνησης και του προέδρου Οζάλ. Με όλα αυτά βρισκόμαστε ακριβώς στο ξεκίνημα ενός ειρηνιστικού κινήματος. Έχουμε ανάγκη κάθε είδους συνδρομής (κείμενα, βιβλία, διευθύνσεις, χρήματα, κ.λ.π.)

Προγραμματίζουμε δύο ενέργειες διεθνούς συμμετοχής, την μια μέσα στην άνοιξη και την άλλη για το καλοκαίρι. Την άνοιξη, πιθανώς τον Μάιο, σχεδιάζουμε μια πορεία ειρήνης από την Σμύρνη στο Ντιγιάρμπακιρ (την μεγαλύτερη πόλη του τουρκικού Κουρδιστάν), απόστασης γύρω στα 1200 χμ. Και το καλοκαίρι ένα αντιμιλιταριστικό κάμπινγκ σε συνεργασία με την ICOM (Διεθνής Συνάντηση Αντιρρησιών Συνέλευσης).

Θεωρούμε εαυτούς μέρος του Διεθνούς Ειρηνιστικού Κινήματος. Κατά συνέπεια αποβλέπουμε σε απευθείας ανα τον κόσμο επικοινωνία.

Με ελευθεριακούς και αντιμιλιταριστικούς χαιρετισμούς

WRA- Ένωση Αρνητών Πολέμου